

вида островъ Критъ по това страшно бѣдствіе, азъ щя ти пожра первую главу коя се перво яви предъ очи мои въ островѣ.

Идоменевый сынъ, самая надежда царства его нестерпимъ да види отца своего, тщашеся да отиде на предъ за да го пригърне: злощастный не знаеше че тичаше на погубленіе свое! отецъ, избавився отъ бури, достига на желаемое пристанище; благодари Нептуну кой му послуша молитву: но абіе усети колко му быде вредителна тая молитва; една прозорливость злощастія его производеше му едно болѣзненно раскаяніе заради лудое его обѣщаніе; онъ се боеше да достигне при своихъ си, и бѣше го страхъ да не види онаго що му бѣше найскупъ на земли. Но жестокая Немеса, немилостивая Богиня коя прегледува за наказаніе челоуѣковъ а наймного гордыхъ царей, побутна съ одну руку злополучну и невидиму Идоменеа. Онъ достига, и едва дерзае да подигне очи свои на горѣ, гледа сына своего; застанува весь ужасень, и погледъ неговъ суетно искаше нѣкую другую главу за да пожре.

Сынъ его се хвърля на обятія неговы, чудисе защо отецъ его не го погледува и гледа го съ полны очи отъ слезы. О любимый отче мой! вигна онъ, защо си толко оскорбенъ? по едно отшествіе толко долговременно? може да ти се види скорбно понеже дойде въ царство твое и возрадувашь сына твоего съ твоимъ пришествіемъ. Що самъ ти сотворилъ? Защо обращаешь очи твои да ме не гледашь! отецъ отягченъ отъ скорбь не отговори нищо на конецъ, слѣдъ много въздыханія долбоги, рѣче: ахъ! Нептуне, що ти обѣщахъ! съ кою цѣну ме сохрани отъ коработрошеніе! предай ме